12/02/2022

Η μαθητεία του Οσ. Παϊσίου στον άγ. Αρσένιο και ο Ν. Γ. Πεντζίκης

/ Ορθόδοξες Προβολές

Στα μέσα της δεκαετίας του 1970 κυκλοφόρησε μια απέριττη έκδοση με τον τίτλο «Ο πατήρ Αρσένιος ο Καππαδόκης», που είχε εκδώσει το σχετικά αρτισύστατο τότε ιερό ησυχαστήριο μοναζουσών «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος» της Σουρωτής.

Ούτε στο εξώφυλλο του βιβλίου αλλά ούτε και σε καμία άλλη σελίδα του δεν αναγραφόταν το όνομα του συγγραφέα, και μόνον ο προσεκτικός αναγνώστης μπορούσε από τα συμφραζόμενα να καταλάβει ποιος πραγματικά το έγραψε. Σύντομα όμως μαθεύτηκε πως ο συγγραφέας του δεν ήταν άλλος από τον τότε γνωστό χαρισματούχο αγιορείτη μοναχό Παΐσιο (1924-1994).

Το βιβλίο αναφερόταν στον ιερομόναχο Αρσένιο, που γεννήθηκε γύρω στο 1840

και κοιμήθηκε το 1924 και καταγόταν από το χωριό του Αγίου Παϊσίου, τα Φάρασα. Ο ιερομόναχος αυτός, μετά τις σπουδές του στη Σμύρνη και την εγκαταβίωσή του σε μοναστήρι της περιοχής, εστάλη από τον μητροπολίτη της περιοχής Παΐσιο Β’ στο χωριό του ως παπαδοδάσκαλος. Εκεί επί καθημερινής βάσεως ο ιερομόναχος Αρσένιος εκτός από τα εκκλησιαστικά και εκπαιδευτικά του καθήκοντα τελούσε τέρατα και σημεία, θαυματουργώντας και θεραπεύοντας τους κατοίκους της περιοχής, ανεξαρτήτως θρησκείας ή εθνικότητας. Προστάτευε επίσης τους Ρωμιούς που βρίσκονταν στα βάθη της Μικράς Ασίας από τις συχνές ληστρικές επιθέσεις από ένοπλους τσέτες. Ο Άγιος Αρσένιος με την ευχή του τους ακινητοποιούσε επί τόπου κι έτσι έφευγαν άπρακτοι! Θυμάμαι που όταν έδωσα το βιβλίο σε έναν φίλο να το διαβάσει, αυτός με περισσή αφέλεια μου είπε: Αυτός έχει κάνει περισσότερα θαύματα από τον Χριστό!

Όταν εξεδόθη το βιβλίο, ο πατήρ Παΐσιος ασκήτευε στο κελί του Τιμίου Σταυρού, το οποίο ανήκει στην ιερά μονή Σταυρονικήτα, και είχε και την πνευματική καθοδήγηση του γυναικείου ησυχαστηρίου της Σουρωτής. Το βιβλίο αυτό δεν άργησε να γίνει μπεστ σέλερ και σ’ αυτό βοηθούσε και η φθηνή τιμή του – θυμάμαι να πουλιέται 18 και 20 δραχμές. Αλλά βέβαια δεν ήταν αυτός ο λόγος για τον οποίο είχε τόση μεγάλη επιτυχία. Με την πάροδο του χρόνου έγινε πάρα πολύ γνωστό και στους καλλιτεχνικούς κύκλους, κι αυτό οφειλόταν στον θεσσαλονικιό συγγραφέα, εικαστικό και διανοητή Νίκο Γαβριήλ Πεντζίκη.

Ο Πεντζίκης θεωρούσε πως η έκδοση αυτή ήταν το καλύτερο θρησκευτικό βιβλίο που γράφτηκε μετά το 1821. Ο κυρ Νίκος ήταν τόσο ενθουσιασμένος με το γράψιμο και τον λόγο του γέροντα Παϊσίου, με τον οποίο γνωριζόταν προσωπικά και είχαν αμοιβαία εκτίμηση, που κατά καιρούς αγόραζε βιβλία για να τα χαρίζει στους συνομιλητές του. Αν δεν είχε… στοκ, τους παρότρυνε να το αναζητήσουν και να το αγοράσουν οπωσδήποτε. Μπορούσε μάλιστα να σου δώσει και το εικοσάρικο για να το πάρεις.

Θυμάμαι, πως κάποια χρόνια αργότερα και ενώ η τιμή του βιβλίου είχε πάει στις 80 δραχμές ο θεσσαλονικιός συγγραφέας βρέθηκε στην Αθήνα με κάποιους γνωστούς μου φοιτητές, εκδότες ενός νεανικού λογοτεχνικού περιοδικού. Ο Πεντζίκης, λοιπόν, όταν κατά τη διάρκεια της συζήτησης αντιλήφθηκε πως ένας από αυτούς δεν είχε διαβάσει το βιβλίο αυτό όχι μόνον δυσανασχέτησε αλλά έβγαλε και ένα κατοστάρικο από τη τσέπη του και του το έδωσε για να το αγοράσει. Και ενώ ο γνωστός μου έπαιρνε το κατοστάρικο, ο κυρ Νίκος με τη πάντα φιλοπαίγμονα και πειρακτική του διάθεση του λέει ξαφνικά: «Δώσε πίσω ένα εικοσάρικο. Ογδόντα κάνει το βιβλίο!» και τότε όλοι ξέσπασαν στα γέλια!

Κάποτε το βιβλίο αυτό ενδιαφέρθηκε να το μεταφέρει στον κινηματόγραφο ένας πολύ γνωστός σκηνοθέτης και ζήτησε από κάποιον λογοτέχνη να του γράψει το σενάριο. Ο λογοτέχνης αυτός δεν πήρε στα ζεστά την πρόταση αυτή λέγοντας μου περίπου πως αυτά δεν είναι σοβαρά πράγματα. Κάποια φορά που θα πήγαινα στο Άγιο Όρος και στον γέροντα Παΐσιο ρώτησα τον φίλο λογοτέχνη τι θα έλεγε αν συζητούσα το θέμα αυτό μαζί του. «Γιατί όχι» μου είπε, «ρώτησε τον να δούμε τι θα πει». Και πράγματι όταν βρέθηκα στο κελλί του γέροντα που πλέον βρισκόταν στην Παναγούδα, του ανέφερα την πρόταση αυτή. Τότε ο πατήρ Παΐσιος με ρώτησε: “Αυτός ο σκηνοθέτης τι ταινίες κάνει”; Η τελευταία, του είπα, που ήταν μια εκρηκτική με ιδιαίτερο ψυχολογικό βάθος ταινία, «καταλήγει με κάποια μεταφυσική διάθεση». «Κοίτα να δεις» μου λέει «να του πεις να κάνει ταινίες πρώτα για καλούς ανθρώπους και μετά για Αγίους»! Όταν το ανάφερα αυτό στον λογοτέχνη φίλο μου είπε: “Ξέρεις ο σκηνοθέτης αυτός μάλλον πιο πολύ έχει γοητευτεί με την έξωση του ελληνισμού από τις πατρογονικές εστίες και τη συγκλονιστική τους πορεία τους για τον ερχομό τους στην Ελλάδα”.

Ο Άγιος Αρσένιος, ο οποίος είχε και το προφητικό χάρισμα, είχε πληροφορήσει τους Φαρασιώτες πως κάποια στιγμή θα φύγουν από τον τόπο τους. Παράλληλα τους προετοίμαζε και για τη δική του κοίμηση, που όπως έλεγε θα γινόταν σε ένα νησί, 40 μέρες μετά την άφιξή τους στην Ελλάδα. Λίγο πριν φύγουν από την Καππαδοκία, ο Άγιος Αρσένιος βάπτισε όλα τα αβάπτιστα παιδάκια, ανάμεσά τους και τον μετέπειτα πατέρα Παΐσιο, δίνοντάς του το δικό του όνομα, δηλαδή Αρσένιος. «Να μην αφήσω κι εγώ έναν μοναχό στο πόδι μου;» τους είπε προφητικά. Ο Άγιος Αρσένιος, καθ' όλο το διάστημα της επιστροφής, πότε πεζοπορώντας, πότε επάνω στα ζώα και στα κάρα και τελικά στο πλοίο που επιβιβάστηκαν για να τους μεταφέρει στην Ελλάδα, δεν σταμάτησε ούτε στιγμή να στηρίζει, να προστατεύει και να συμβουλεύει τους συμπατριώτες του...

Με το πανέμορφο αυτό βιβλίο του Αγίου Παϊσίου ο ιερομόναχος Αρσένιος έγινε

γνωστός παντού, αφού η έκδοση μεταφράστηκε εν τω μεταξύ σε διάφορες γλώσσες, και το 1986 έγινε και η επίσημη αγιοκατάταξή του από το οικουμενικό μας πατριαρχείο.

Ανάλογη ψυχική διάθεση και καιόμενη καρδιά για τους ανθρώπους, όπως και το προφητικό χάρισμα, είχε σε όλη του τη ζωή και ο γέροντας Παΐσιος, ο οποίος πράγματι «έμεινε στο πόδι» του Αγίου Αρσενίου. Κατηύθυνε πνευματικά πλήθος κόσμου, ενώ πολλοί άνθρωποι τον είχαν ως τελευταίο αποκούμπι για να αντέξουν τις ποικίλες άσχημες περιστάσεις που αντιμετώπιζαν. Παρ' όλα αυτά, ποτέ δεν του έλειψε το χαμόγελο από τα χείλη και η φιλοπαίγμων διάθεση με την οποία δεχόταν τους επισκέπτες του. Έτσι κι εμείς φέτος, στις 12 Ιουλίου [2015], έμπλεοι ευγνωμοσύνης και χαράς γιορτάσαμε την πρώτη επίσημη πανήγυρη της γιορτής του Οσίου Παϊσίου του Αγιορείτη αλλά και Καππαδόκη, του διαδόχου του Αγίου Αρσενίου ο οποίος τιμάται στις 10 Νοεμβρίου.

Η παρουσία του οικουμενικού πατριάρχη Βαρθολομαίου και του μητροπολίτη Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεου ως εκπροσώπου της ιεράς συνόδου της εκκλησίας της Ελλάδος στους εορτασμούς στο μοναστήρι του «Ευαγγελιστή Ιωάννη του Θεολόγου» στη Σουρωτή ελάμπρυνε την όλη ατμόσφαιρα…

Στέλιος Κούκος

Πηγή: [pemptousia.gr]